

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/797/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113235504
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5113235504.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa T. V., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Z., L. XXXX/XX, t.č. Z., X. XX, proti odporkyni X. V., rod. P., nar. X.XX.XXXX, bytom Z., L. XXXX/XX, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 8C/287/2013-73 zo dňa 7. júla 2014 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, pretože zistil dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo - § 142 ods. 2 Obč. zák. Vychádzal z toho, že predmet spoluvlastníctva - byt (ako obytná jednotka v bytovom dome) je fyzicky nedeliteľný; napokon ani jeden z účastníkov - spoluvlastníkov tento spôsob vyporiadania (reálne rozdelenie) nenavrhol. Vzhľadom na konkrétnosti súdnej veci ako jediný spôsob vyporiadania prichádzal do úvahy predaj bytu a následne rozdelenie jeho výťažku.

Dôvody hodné osobitného zreteľa okresný súd videl v doteraz výlučnej starostlivosti odporkyne o byt, čo je spojené taktiež s jej výlučnou úhradou nákladov spojených s jeho užívaním; uvedené nerozporoval ani navrhovateľ. Za významné súčasne považoval, že navrhovateľ bol právoplatne odsúdený v trestnom konaní (sp. zn. Okresného súdu Žilina 28T/14/2010) za správanie, resp. útoky proti odporkyni, na ktorej skutočnosti nič nemení ani neskoršia amnestia. Obdobne okresný súd nepovažoval „v podrobnostiach“ za podstatné, či s odporkyňou (ako matkou) bývajú aj deti pochádzajúce z manželstva účastníkov, keďže „činiteľ starostlivosti“ odporkyne o ne je menej podstatný s ich pribúdajúcim vekom.

O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že v spore úspešnej odporkyni ich náhradu nepriznal, lebo si tento procesný nárok neuplatňovala.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že bude nariadený predaj bytu v spoluvlastníctve účastníkov. Poukazoval na to, že nikoho nemožno spravodlivo nútiť, aby zotrval v spoluvlastníckom vzťahu, pričom v súdnej veci nie sú - podľa neho - dané dôvody osobitného zreteľa. Zdôraznil, že ako spoluvlastníkovi je mu znemožnené starať sa o dotknutý byt, keďže mu bolo zakázané jeho užívanie. Bytová náhrada, ktorú si musel zabezpečiť, je pritom „finančne náročnejšia“, čo je významné i z toho dôvodu, že on je dlhodobo

nezamestnaný s príjmom 90 eur mesačne. Z daného titulu nemôže ani prispievať na náklady prevádzky bytu v podielovom spoluvlastníctve účastníkov.

Odvolateľ zdôrazňoval, že predmetný 3-izbový byt v celom rozsahu užíva len jedna dospelá osoba - odporkyňa; všetky deti už majú „v skutočnosti zabezpečené“ vlastné bývanie. Týmto spôsobom užívania vzniká veľký nepomer medzi účastníkmi ako spoluvlastníkmi. Dodal, že výklad § 142 ods. 2 Obč. zák. vykonaný okresným súdom vedie k tomu, že jemu zo spoluvlastníctva vyplývajú len povinnosti a nemá žiadne práva. Nadväzne dané rozhodnutie navrhovateľ označil za zásah do jeho základného práva na vlastníctvo.

Odporkyňa s odvolaním nesúhlasila. Zopakovala, že navrhovateľ si sám zaviniť, že nemôže predmetný byt užívať. Po rozvoze ich manželstva odporkyňa spoločne s deťmi psychicky týral, vyhrážal sa, neplatil nielen „polovicu bytu“, ale ani výživné na deti. Naopak, čo sa dalo odniesol z bytu do záložne alebo predal. Dlhodobým požívaním alkoholu a drog si zaviniť aj nepriaznivý zdravotný stav. Odporkyňa doplnila, že ona pracuje 37 rokov v jednom podniku, nikdy nebola nezamestnaná a kúpu bytu i jeho rekonštrukciu financovala výlučne sama.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O.s.p.

Okresný súd náležite ustálil, že (eventuálne) vyporiadanie spoluvlastníctva účastníkov k bytu je reálne možné len prostredníctvom jeho predaja a následného rozdelenia výťažku. Zodpovedajúco okolnostiam súdnej veci sa však prioritne zaoberal tým, či nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo uvedeným spôsobom.

Krajský súd sa stotožňuje s jeho záverom o existencii takýchto dôvodov vo vzťahu medzi účastníkmi/spoluvlastníkmi. Rozhodujúcim faktorom je právoplatné odsúdenie navrhovateľa pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 28T/14/2010-238 z 16.2.2010. Z opisu skutku, ktorého sa navrhovateľ dopustil, je jednoznačne preukázané, že dlhodobo (takmer 8 a pol roka) a zväčša permanentne (takmer každý deň) psychicky (hrubo) týral navrhovateľku, pričom k danému protiprávnemu správaniu dochádzalo práve v byte, ktorý je (hmotným) predmetom prejednávaneho sporu.

Okresný súd správne zdôraznil, že samotný fakt, že v dôsledku amnestie došlo k upusteniu od výkonu zvyšku trestu navrhovateľovi, ktorý mu bol uložený označeným rozsudkom, nie je podstatný. Zásadným z hľadiska prejednávaneho prípadu totiž nie je trest uložený v trestnom konaní a jeho výkon, ale skutok, z ktorého bol navrhovateľ uznaný právoplatne vinným.

Absolútne účelovo vyznieva vyjadrenie navrhovateľa na pojednávaní dňa 7.7.2014, že odporkyňa „údajne týral“. Nielenže o vine navrhovateľa bolo právoplatne rozhodnuté, ktorý výrok je v súdnej veci záväzný (§ 135 ods. 1 O.s.p.), ale (predovšetkým) navrhovateľ sa v pozícii obvineného/obžalovaného ku spáchaniu dotknutého skutku v plnom rozsahu priznal; čo bolo (právnym) základom pre rozhodnutie rozsudkom schvaľujúcim dohodu o vine a treste.

Krajský súd zdôrazňuje, že ochrana života a zdravia, proti ktorým smerovali opakované a dlhodobé násilnícke útoky navrhovateľa, predstavuje absolútne základnú hodnotu, ktorá má „prednosť“ (okrem iného) i pred vlastníckym právom. Inými slovami, nemožno hovoriť o nedôvodnom zásahu do základného práva na vlastníctvo, keď jeho obmedzenie je dôsledkom konania (spolu)vlastníka (navrhovateľ) ohrozujúcim, resp. poškodzujúcim život a zdravie iného subjektu (odporkyňa).

Z titulu dotknutých súvislostí nie je pre rozhodovanie osobitne dôležité, či odporkyňa žije v byte sama alebo spolu s (dospelými) deťmi pochádzajúcimi z (už) rozvedeného manželstva účastníkov. Bez ohľadu na uvedené, sa pritom (minimálne) javí dôvodným tvrdenie odporkyne, že v byte trvalejšie, resp. trvalo žije aj dcéra P. s vnukom Y..

Ďalšou zásadnou okolnosťou, majúcou charakter dôvodu hodného osobitného zreteľa, je financovanie tak kúpy (nadobudnutia) dotknutého bytu, ako aj jeho užívania. S poukazom na vyššie rozoberané odsúdenie navrhovateľa a najmä čas páchania skutku (od apríla 2000 do 5.9.2008), v spojitosti s časom nadobudnutia bytu (prelom rokov 2004 a 2005) vyznieva v plnej miere dôveryhodne tvrdenie odporkyne o spôsobe úhrady kúpnej ceny i následných platieb spojených s užívaním (nadobudnutého) bytu. To znamená, že subjektom, ktorý financoval získanie, zhodnocovanie a užívanie predmetu spoluvlastníctva bola/je výlučne odporkyňa; uvedenému zodpovedajú i ňou predložené fotokópie dokladov o jednotlivých platbách/úhradách.

Navrhovateľ na preukázanie opaku nielenže neoznačil (tobôž nepredložil) žiadne dôkazy, ale ani jeho tvrdenia nie sú primerane skutkovo konkrétne, aby relevantne spochybnili argumentáciu protistrany.

Je potrebné súhlasiť s vyjadrením odporkyne, že nemožnosť užívania predmetu spoluvlastníctva navrhovateľom je dôsledkom jeho vlastného správania. Z daného titulu neobstojí ani odvolacia námietka, že navrhovateľ má zo svojho (spolu)vlastníctva len povinnosti a žiadne práva. V tejto spojitosti odvolací súd dodáva, že navrhovateľ si svoje povinnosti spoluvlastníka dlhodobo žiadnym spôsobom neplní, čo napokon - odkazom na svoju sociálnu situáciu - aj sám priznáva.

Ospravedlnením konštatovaného rozhodne nie je nedostatočný príjem navrhovateľa, ktorý s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou je tiež len dôsledkom jeho celkového nezodpovedného prístupu k životu. Uvedené dokresluje napríklad fakt, že hoci (podľa vlastného vyjadrenia) bol zamestnaný ako vodič, t.zn. ako osoba, u ktorej sa predpokladá dôsledná znalosť elementárnych pravidiel pre vedenie motorových vozidiel, bol v minulosti odsúdený (aj) za jazdu pod vplyvom alkoholu. Tej sa pritom opakovane dopustil v čase zákazu vedenia motorových vozidiel uloženého mu v priestupkovom konaní práve z titulu vedenia motorového vozidla pod vplyvom alkoholu.

Za daných okolností taktiež krajský súd dospel k záveru, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je namieste spoluvlastníctvo účastníkov k predmetnému bytu nezrušiť a nevyporiadať.

Okresný súd vecne správne rozhodol aj o náhrade trov konania, keď náležite aplikoval zásadu úspechu v spore a návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporkyňa si náhradu trov odvolacieho konania neuplatňovala - § 151 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e príпустné.